

TRE GIÀ KHÓC MĂNG NON

Khi ba mất, mẹ tôi cùng chị cùng anh nào đó ra đi trước, đâu ngờ Mai Chi mới 56 tuổi đã theo ba. Mẹ đã 90 tuổi, không ai nói cho mẹ hay tin. Đến ngày nhập liệm, Chị nếm lòng không đau, rồi mẹ:

-Mẹ qua chị Chi chị nghe.

-Thôi! Mẹ không đi đâu. Mẹ thấy Chi đau, khi về mẹ thấy mẹ đau theo.

Hoàng nhìn Chị:

-Thôi n a C n. L m đau thì phi n.

C n ch m rãi:

-M ăn tô ph , u ng ly cà phê đi. R i t t tính.

M ăn xong, ng i nhìn ra c a:

-Răng m đau l ng quá.

-M lên gh salon đi. Con massage l ng cho.

H ng d n lên phòng khách, đ m n m s p r i xoa l ng Chi c l ng tr c kia đ y đ n gi th y c x ng. M h i:

-Chi có ăn chi đ c không con. M g i ít t n cho Chi.

-Không, m . Chi gi không ăn gì h t.

-Không ăn thì ch t làm sao?

-Con ng i sinh ra đ i đã là kh . Khi đau còn kh h n n a. Chi ăn không đ c, đi không đ c, n m hoài trên gi ng không nhúc nhích, may mà ch a l l ng. Tiêu ti u ph i nh đ n ch ng con. Kh l m m i.

-Tôi ghê ha. Sống mà khổ rồi thì đi cho nhàn thân hơn.

Hoàng trả lời:

-Chỉ chờ tôi mà.

Mẹ im lặng một lúc rồi nói:

-Về mình xuống thăm Chi đi.

Còn chị mà xuống nhà Chi. Trên chiếc giường, Chi nằm thẫn thờ, ngơ ngác, mắt nhắm nhắm, mắt nhắm nhắm, thân phờ phạc nằm trên Quan Âm, khăn vàng đắp che mắt. Có người kéo chiếc khăn cho chị nhìn. Đau lâu ngày nên khuôn mặt Chi còn đờ đẫn, thanh thoát, mắt nhắm bình thường. Mẹ nói:

-Tôi quá, khuôn mặt hiện như nấm mồ.

Khi Tăng, Ni của các chùa đến làm lễ nhập lễ. Mẹ ngồi trên chiếc sofa, thẫn thờ nhìn người ta đưa con gái mình xuống yêu vào quan tài.

Mấy ngày sau, mẹ thẫn thờ đứng ngơ ngác không yên. Đang ở nhà, mẹ nhớ mắt đưa cháu nào đó chạy lên nhà Chi thắp nhang. Mẹ nhìn vào tấm hình thờ thờ dài:

-Tôi nghỉ phép.

Ở nhà Chi chửi nguyền rủa tôi đòi về nhà. Mẹ có lúc biết Chi mất, lúc không nên hay hơn:

-Không biết Chi con nhà ai mà tôi nghi ngờ.

Một ông thợ đi quanh sân nhà Chi, đứng trước cổng cáo phó, hỏi con:

-Sao hỏi Phạm gia ông hỏi cả ba.

-Mở đầu hỏi tên đi.

-Phạm Thị Mai Chi. À, con ba, con mẹ.

Hôm đưa tang Chi, mẹ không chịu lên nhà Chi mà đứng ngay cổng nhà đi.

Đoàn xe dài đông người đi tiễn. Xe đi đâu tôi đứng Trọn Nhặt Dứt mà xe cuối mẹ rời khỏi nhà. 56 năm Đà Lạt, Chi đã quen đi lại trên con đường này. Đứng báo trước nên xe đi thụt chụt. Đón ngang nhà, xe đứng hẳn lại. Mẹ đứng trên cổng, chửi gậy bực xúc đứng, đứng bên thành xe, nhìn vào cửa kính. Hỏi, chửi Chi, xoay tấm hình cho mẹ nhìn, nói nhảm:

-Chào mẹ rời đi em.

Xe lăn bánh. Mẹ đứng nhìn theo xe, bóng mẹ nhò nhò đi. Đoàn người đi đưa không cảm được nỗi đau.

Tre già khóc măng non. Trong quan tài quan tài cửa Chi, người ta đặt một chiếc khăn trắng cho người mẹ tang mẹ còn sống. Thợ thợ thay.

PHIM MAI HOANG

(Đà Lạt 9 / 2015)